

ea
u
t
e

5 1964
gegužis

turinys

Marija ir mes	3
Linutė	
Pasikalbėjime	4
Dėdė Juozas	
Pupučio dovana	6
Linutė	
Našlaitės gegužis	9
Danutė Lipčiūtė	
Tulė	10
Nijolė Jankutė	
Gegužis nuostabus	13
Stasys Džiugas	
Kvietimas į "Eglutės" šventę	14
"Eglutės" šventės programa	15
Mišių giesmės	16
Bendros dainos	18
Bendri žaidimai	19
Saulės šypsnis	20
S. M. K.	
Rimuko batukai	21
Gintarė	
Mamytėi	23
Jonas Minelga	
Kelionės ir nuot. Lietuvoje	24
A. Bendorius	
Puokštės galvosūkis	26
Truputį pagalvok	27
Ar žinai...	28
Mūsų kūryba	29
Pašto dėžutė	31
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— 1, 4, 6, 8
E. Muliolienė	— 3
V. Stančikaitė-Abraitienė	— 9
A. Balukas	— 10, 12
Y. Balukienė	— 13
Ses. M. Kristina	— 20
A. Korsaitė	— 24
P. Osmolskis	— 28

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

5

gegužis 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

MARIJA IR MES

Linutė

Marija,
Mamytė ir Tu juk esi.
Prie Tavęs mes skubam —
Vaikučiai maži.
Marija, Marija, skaisti ir graži.

Marija,
Gėlyčių laukuos permažai!
Visas Tau priskinsim —
Mylim — tikrai!
Marija, Marija Tau gieda žiedai.

PASIKALBĖKIME

APIE MAMYTĘ

Dėdė Juozas

Žmogus šioje žemėje nieko neturi brangesnio už savo mamytę — vaikai ir suaugę. Su kuo pasidalinsite savo džiaugsmu, kam pasiskysite savo skausmu ir kas jus geriausiai supras ir paguos, jei ne mamytė. Mamytė pirmoji šypsosi jums lopšelyje, ir jūs iš jos šypsotis išmokote, ji pirmoji tarė jums lietuviškus žodžius, ir jūs iš jos tėvų kalbos išmokote. Jos piršto laikėtės, kai bandėte žengti pirmuosius žingsnius, ir ji pati jus pirmą kartą nuvedė į mokyklą. Savo džiaugsmu, meile ir linkėjimais ji lydėjo jus prie pirmosios Komunijos, o vėliau ir vis tolimesnėn kelionėn iš namų į pasaulį.

Mano jaunieji draugai, ar iš tikro jūs visi mylite savo mamytes?

Jūsų atsakymo girdėti negaliu, bet tikiu, kad neatsiras nė vieno "Eglutės" skaitytojo, kuris savo mamytės nemylėtų. Žinoma, jūs savo mamytes mylite. Jūs jom gražiai padėkojate gavę dovanėlių, maloniai pasveikinate Motinos dieną, pabučiuojate gimtadienio ar vardadienio proga. Ne kartą gal apsikabinę mamytę kartojate: "Mamytė, aš tave myliu, aš tave labai myliu!"

Tačiau žodžiais pasakyta meilė dar nėra tikra meilė ir meilė už gautas dovanas dar nėra pilna meilė.

— Tai kas yra tikra meilė? — jūs paklauskite.

Tikroji meilė įrodoma ne žodžiais, bet elgesiu ir darbais, nes žodžius ištarti yra labai lengva, darbą gi atlikti daug sunkiau. Kas iš tikro myli savo mamytę, tas pirmiausia yra jai paklusnus. Paklusnumas yra tikrosios meilės įrodymas.

Ar jūs galėtumėte patikėti, kad tas myli savo mamytę, kuris neklauso jos prašymų, priešinasi įsakymams, nesilaiko nustatytos tvarkos. Aš abejoju meile ir to vaiko, kuris vis kuo nors nepatenkintas: ar mamytės pagamintu valgiu, ar pasiūta suknele, ar nupirktu švarkeliu.

Kaip galētu savo meile mamytei girtis ir tas, kurs netvarkingumu, nerūpestingumu ar apsileidimu pridaro mamytei nuostolių, rūpesčių ir darbo?

Kas nesistengia gerai mokytis, tas irgi pilnai savo mamytės nemyli. Juk ji galvoja apie jūsų ateitį ir žino, kad geras mokinys, kai užaugs ir baigs mokslus, ir pats galės laimingas būti ir kitus laimingais padaryti. Iš tinginių ir apsileidėlių nieka gera laukti negalima.

Mamytę mylįs sūnus ar dukrelė neužmiršta mamytės ir savo kasdieninėse maldose: vis paprašo Dievulį jai jėgų, ištvermės ir sveikatos. Ir gal būt pačią didžiausią meilę savo mamytei parodyti gali tas vaikas, kuris myli Lietuvą, noriai lanko lietuvišką mokyklą, skaito lietuviškas knygas ir laikraščius, su savo broliukais, sesytėmis ir draugais lietuviukais tik lietuviškai kalba. Juk Lietuva ir jūsų mamytės, ir tėvelio ir jūsų pačių tikroji tėvynė, kuri kaip motina laukia savo vaikų sugrįžtant.

Atsiminkim: gegužio 10 yra Motinos diena!

Žinot ką?

Mes sugalvojom padėti mamytei ir patys susitvarkyti savo kambarį.

Mums smagu, jai džiugu!

Tik ššš, tyliai – ji dar nežino...

Norit ir jūs prisidėt?

PUPUČIO DOVANA

Linutė

— Vai, kokios didelės kojos! — stebėjosi Puputis. — Ir jų tiek daug, — tikras kojų miškas. Baisu. Jeigu toks didelis batas atsistotų ant manęs, nė balos neliktų. Tada negalėčiau surasti mamytei dovanos.

Nusigandęs Puputis bėgo krautuvės grindimis. Vingur, vingur prabėgo tarp daugybės žmonių didžiulių kojų.

Kampe jis sustojo pailsėt. Peliukas apsidairė.

— Tiek daug visokių daiktų. Kuris iš jų tiktų mamytei?

Motinos diena visai arti, tad Puputis išėjo apsipirkti. Jis taip norėjo surasti ką nors nepaprasto savo mamytei. Bet ką?

— Aha! Kas ten toks gražus raudonas? — susidomėjo Puputis. Jis užsilipo ant staliuko, kur buvo išdėstytos visokių spalvų pirštinės. Peliukas įlindo į vieną raudoną pirštinę patikrinti, ar šilta.

— Tai būtų mamytei smagu įlįsti į šitą dalyką! Gal jai patiktų šitokia dovana?! — galvojo sau Puputis. Tik stauga žiūri — kažkas kitas bando įlįsti į jo pirštinę. Du ilgi pirštai!

— Ai! — sucypė Puputis. — Kas bus, tai bus, bet aš kąsiu. Puputis užsimerkė ir kando. Pirštai dingo žaibo greitumu. Peliukas išgirdo kažką besibarant.

— Gal čia nėra taip jau smagu būti. Gal aš bėgsiu, — nusprendė Puputis. — Mamytė tikrai nenorėtų šitokios dovanos!

Šmurkšt, Puputis išlindo iš pirštinės. Strykt, nušoko ant grindų ir pasislėpė po netoliese stovinčia spinta.

— Reikia saugotis. Tiek daug tų kojų. Visko gali atsitikti, o aš nenoriu būti blynas. Mamytei bus liūdna... Tik kaip čia su ta dovana? Reikia vėl pabandyti.

Peliukas užsikarstė ant spintos ieškoti dovanos. Jis pamatė visokių gražių indų — lėkštutės, puodukai, bliūdeliai visaip išpuošti ir išmarginti.

— Kaip puiku! Tas dalykiukas su mėlyna gėlyte būtų kaip tik gera kėdutė mamytei. Ji galėtų įlipti ir pasėdėti. Tai smagu! Tik gal reikėtų išbandyti, ar ten tikrai patogiu.

Labai atsargiai peliukas įlipo į puoduką su mėlyne žibute ant šono.

— Visai neblogai. Galima čia miegoti. Puputis užsimerkė, nes norėjo žinoti, ar geri sapnai sapnuojasi šitame keistame daiktelyje.

— Reikia sužinoti, ar čia galima ilgai miegoti, — nutarė Puputis. Jis tikrai būtų užmigęs, tiktai iš karto pradėjo keistai jaustis. Jis lyg kilo aukštyn, aukštyn ir dar truputį siūbavo.

Puputis visas sustingo nuo ūsiuko galo ligi paskutinio uodegytės plaukiuko.

— Kurgi dabar aš pakliuvau? Kas čia darosi? Kad tik mane padėtų atgal... — drebėjo persigandęs peliukas. Jis nežinojo, kad viena ponia buvo pakėlusį puoduką, jį apžiūrėti. Ponia nežinojo, jog puoduke yra užsnūdęs peliukas. Ji pasižiūrėjo vidun ir —

— AI! PELĖ! — suriko. Trinkt, numetė puoduką. Bumpt, iškrito apsvaigęs peliukas.

— Aš noriu namo! — sucypė Puputis ir pradėjo bėgti taip greitai, kad jo uodegytė nė žemės nesiekė. Bėgo, bėgo Puputis tiesiai pro kojų mišką, pro dideles krautuvės duris į lauką.

Jis sustojo ant žolytės atsigauti. Tada nusiminęs jis lėtai žingsniavo namo.

— Bet aš neturiu dovanos mamytei, — galvojo jis. — Ką aš jai duosiu Motinos dienai?

— Duok jai gėlytę! Žiūrėk aš graži gėlytė ir aš sutikčiau būti dovana tavo mamytei, — pasigirdo balselis.

Puputis išplėtė akis. Tikrai, jam kalba balta ramunė.

— Hmmm. Gal ir gerai sakai. Nuskinsiu tave. Tu didelė ir neblogai atro dai, ir dar mamytė galėtų tavimi prisidengti, jei saulutė būtų perkaršta.

Laimingas Puputis nunešė ramunę ir padovanojo mamytei. Ji nusišypsojo ir jam padėkojo, o Puputis užtraukė dainelę jos garbei.

Tau mamyte, aš norėjau
pirkt visokių dovanų.

Pinigėlių neturėjau —
Neradau nė daug gėlių.

Imk, mamyte, baltą žiedą,
tik jį vieną teturiu,
ir paukšteliai tegul gieda —
nes tave, mamyt myliu!!

NAŠLAITĖS GEGUŽIS

Danutė Lipčiūtė

**I tavo glėbį, mano mama,
Parbėgt norėčiau pailsėt.
Žieduos pavasaris jau šlama,
Tavęs vienos tik negirdėt.**

**Pabudus ieškau Tavo šypsnio
Ir rankų kryžiaus ant kaktos.
Kas laimingų mane iš ryto
Kelionėn saulėtos dienos?**

**Tušti namai ir kiemas tuščias —
Neateini supint kasų...
Baltoj pusny sapnuos gegužis —
Kaip artima man esi tu...**

TULĖ

Nijolė Jankutė

Cia papasakosiu tau apie Tulę. Štai, susipažink! Tai labai išdykusi mergytė. Nemanyk, ne visai maža. Tulė seniai nebenešioja seilinuco, nors šiuo metu jis būtų reikalingas. Matai, vakar, jai obuolį bekandant, išlūžo priekinis dantukas, toks baltas ir švelnus, net gaila! Tulė susupo jį į saldainio popieriuką ir pelei neatiduos. Ką ta pelė! Nusivilks vargšelį dantuką į urvą, o naują atnešti dar pamirš ko gero... Taigi, kad ir aš nepamirščiau, be tos vėpsančios tarpdantės, po kurią nuolatos zuja liežuvis, Tulė turi dideles akis. Pasižiūrėk į jas! Ten šokinėja juoko burbuliukai, tokie greiti ir kutenantys, kaip limonado butelyje. Tulė taip pat turi dvi kasas. Tokias išblukusiai geltonas ir plonas kaip batų raišteliai. Ji tų kasų nemėgsta ir nukirptų jas be gailesčio, bet mama neleidžia. O gi žinai, kaip yra, kai mama neleidžia... O Tulės mama daug ko neleidžia. Pavyzdžiui, miegot su gatvėj atrastu ir truputį apšausiu kačiuku, arba laiptoti per tvorą, arba smarkiai įpykus, parodyti liežuvį. Bet, nežiūrint to, Tulė mamą myli, dažnai jos klauso ir bučiuoja jos gražų skruostą "labanaktis" kiekvieną vakarą ir "labarytas" kiekvieną rytą. Tulė, žinoma, myli ir tėtę. Gal net labiau, per kokį sprindį, negu mamą. Matai, mama visada namie. Ar Tulė linksmas, ar liūdnas, išdykusi, ar gera, mama visada pasirošusi pasijuokt kartu, paguosti, o dažnai ir į sėdynę įkloti už visokias išdaigas. Bet ne tėtė... Jis namie retai. Tulė nevisada gali pasėdėt ant jo kelių, užtat baisiai pasiilgsta. Pasiilgsta tėtės balso, tėtės didelių rankų ir jo uniformos su pilkais sparniukais virš kišenių. Tulės tėtė lėktuvo pilotas. Nežinotai? O, taip! Jis skraido po visą kraštą: keleivius vežioja iš New York'o į Los Angeles ir atgal. Kartais nuskrenda ir į Havajus, o kartais į Alaską. Tai matai dabar, kodėl Tulė savo tėtės taip pasiilgsta.

Vajė! Būčiau ir užmiršusi tau pasakyti, kad Tulės tikras vardas yra Rita. Ritule vadindavo ją mama nuo mažens. Ritulė - Tulė - Kukulė, sakydavo tėtė, jodindamas ją mažytę ant savo sprando. Tulė-Tulė, kartodavo ji pati, ir Tulė pasiliko. Juokinga, ar ne? Tulė visada juokiasi, pagalvojusi apie save mažytę. Ji negali susilaikyt nesuprunkštusi, kai pasižiūri į tuos baltus batukus plastikinėj dėžutėj ant lentynos.

— Negali būti ! — stebisi ji ir kikeną, — aš turėjau tokias mažutėles kojytes?! Tie krikšto batukai permaži net mano didžiajai lėlei!

Tai matai, kokia yra Tulė. Dabar tu ją pažįsti, ir aš manau, ji tau patinka. Kaip sakiau, Tulė labai išdykusi, bet nepiktai, — linksmai išdykusi. Tačiau, ji visad įkliūva į visokias bėdas. Turbūt, per savo smarkumą ir tą juoką... Va, kad ir aną kartą. Nori paklaust? Gerai. Taigi, kai svečiuosna atėjo:

PONIA BIRBYLIENĖ

Buvo gražus vakaras. Tulė sėdėjo aukštai ant verandos laiptų ir, parėmusi smakrą keliais, žiūrėjo tolyn į tylią gatvę. Ji buvo taip užsisvajojusi, kad net negirdėjo, kaip girgžtelėjo varteliai. Kai Tulė pakėlė galvą, takeliu jau kažkas ėjo. Bet kas? Ogi ponia Birbylienė! Artinosi ji smulkučiais žingsneliais, krypuodama ant aukštų ir smailių lyg virbalai kulniukų, į dūdelę sustačiusi savo raudonas lūpas, tvirtai po pažastimi paspaudusi lakinį rankinuką ir, kokia nelaimė, už rankos vesdamasi Dūdį... Tulė davė šuolį nuo laiptų į artimiausią alyvų krūmą, bet... per vėlai...

— Ritule! Labas, pupyte! — virpančiu balsu sušuko ponia Birbylienė, — ar mamytė namie?

Nuraudusi lyg obuolys Tulė sustojo ir nenoromis prakošė pro lūpą:

— Namie...

Ach kaip baisiai, baisiai Tulė nemėgo ponios Birbylienės, kuri, vos pro duris įžengusi mokydavo mamą, kaip auklėti ją, Tulę. Bet tie pamokslai būtų pakenčiami, jei ponia Birbylienė neturėtų Dūdžio.

— Mano Dūdis, mano sūnelis, mano nepaprastas berniukas! — mintyse mėgdžiojo ponios Birbylienės balsą Tulė.

— Pikčiurna ir ožys tas! — galvojo ji patyliukais ir net pasipurtė, žinodama, kad vėl reikės su juo žaisti.

O ponia Birbylienė saldžiai giedojo toliau:

— Dūdi, katinėli! Pasisveikink su Ritule. Duok, duok rankutę! Ritule, pabučiuok Dūdį! Jis visada toks nedrąsus svečiuose, tas mano mielas berniukas...

O "mielas berniukas", užsislėpęs už savo storos mamytės iškišo Tulei ilgą liežuvį ir su-raukė nosį. Ach, kaip niežėjo Tulei pirštai tą nosį mėlynai nuspausti! Bet ant laiptų jau pa-sirodė mama.

— O, ponია Birbylienė! Kaip puiku, kad nepamirštate mūsų aplankyti! — linksmai sušuko ji, tartum iš tikrųjų džiaugdamasi šita nelaukiama viešnia.

Ir štai ponია Birbylienė jau sėdėjo salione. Ji kalbėjo ir kalbėjo. Skaisčiai raudonų lūpų siaura dūdele tai vėrėsi, tai čiaupėsi.

Mama pastatė pyragaičių vazelę ant staliuko ir į kiniškus puodelius pilstė kavą.

— Ach, poniute! Kaip Jūs galite? Kaip galite jam leist skraidyti? Tokia pavojinga profesija, ir visą laiką ne namie... Aš numirčiau besirūpindama. Tikrai numirčiau...

— Cukraus, ponია? — pertraukė ją mama ir atsisuko į Tulę — eik, Tulyte, pažaisk su Dūdžiu. Būk gerutė...

Ko Tulė labiausiai nenorėjo, tai žaisti su Dūdžiu, bet kada mama sakydavo "būk gerutė" ir pažiūrėdavo tokiomis prašančiomis akimis, Tulė turėdavo jai padėti. Vargšei mamai buvo jau per daug vienos ponios Birbylienės. Tulė graudžiai šnirpstelėjo ir išėjo iš saliono, o pas-kui ją išsekė Dūdis, taikydamas užlipt Tulei ant kulnų.

Ižengusi į savo kambarėlį, Tulė užtrenkė duris ir piktai burbte-lėjo:

— Žaisk!

Berniukštis perėjo per kambarį, apžvelgė žaislus ir patempė lūpą.

— As noliu taukinio!

— Aš neturiu traukinio, zizly!

— Zizly! — megdžiojosi Dūdis, — pasakysiu maaamai...

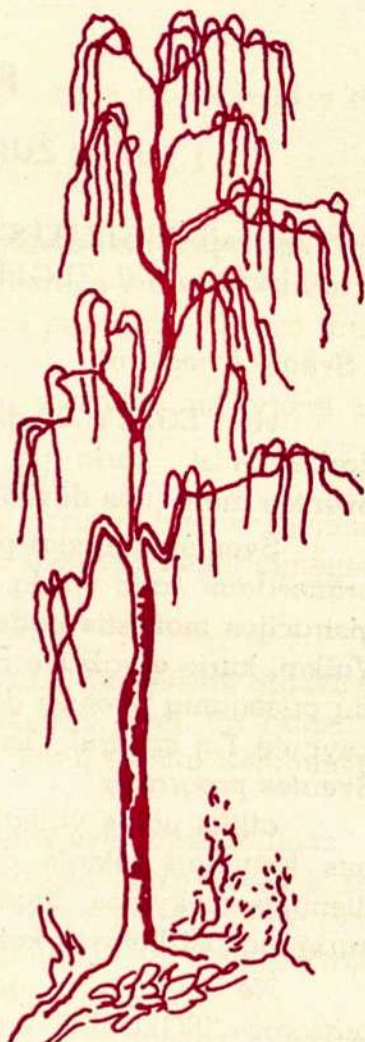
GEGUŽIS NUOSTABUS

Stasys Džiugas

Žinau, kur šypsosi purienos —
Pašlaitėj lazdynai.
Tenai miškeliai pasipuošę
Žibutėm — mėlynai.

Žinau, kur pirmas vyturėlis
Sutiks tave laukuos,
O skaidrų rytą beržinėly
Gegutė užkukuos.

Žinau, graži esi Tėvyne,
Kaip rytmečio dangus!
Gegužis nuostabus sugrižęs
Palengvins Tau vargus...

Tulė nebeiškentė. Griebė pliušinį meškiuką ir sviedė jį Dūdžiui po kojų.

— Tylėk, rėksny! Cit!

Vaikiukštis jau vėl norėjo paleist gerklę, bet pamatė kaladėles. Prišokęs, triukšmingai išpylė jas iš dėžės ir pradėjo statyti. Tulė atsi-kvėpė. Pagaliau! Gal žais pats vienas. Ji pasisodino lėlę ant palan-gės ir ėmė rengti. Tos lėlės! Kaip greit jos viską sunėšioja! Jau vėl reikia naujos suknelės, ir batuko padas atplyšęs...

— Kur tu buvai, a? Žinau, braidei po balas, neklaužada! — pus-balsiu barė lėlę Tulė, — žiūrėk, kokie tavo bateliai!

Pamažu Tulė išizaidė. Ji užmiršo poniją Birbylienę ir net Dūdį, kol krintančių daiktų triukšmas ją baisiausiai išgąsdino. Tulė pašo-ko ir atsisuko. Tai, ką mergytė pamatė, net žadą užėmė.

(Bus daugiau)

KVIETIMAS

į vaikų žurnalo "EGLUTĖS" Šventę

Antroji "EGLUTĖS" Šventė įvyks SEKMADIENĮ, 1964 m.
birželio 7 d. "EGLUTĖS" tėviškėje, Putnam, Connecticut.

Į Šventę kviečiami

visi "EGLUTĖS" draugai — skaitytojai, palaikytojai ir bendradarbiai. Visi, kurie turi tautinius rūbus, kviečiami juos atsivežti ir Šventės metu juos dėvėti.

Šventės dalyviai prašomi užsiregistruoti iki š. m. gegužės 30 d. pranešdami savo vardą, pavardę, amžių ir adresą. Bus 50 centų registracijos mokestis padengti su Šventės ruošimu susijusias išlaidas. Vaikai, kurie atvažiavę mokės registracijos mokestį, gaus prie drabužių prisegamą Šventės dalyvio ženklelį bei naujai išleistą galvosūkių knygutę *Tai smagu!* (Tačiau registracijos mokestis neprivalomas.)

Šventės programą

atliks patys vaikai. Organizuotai prisidėti (su montažu, dainomis, tautiniais šokiais, deklamacija, baletu ir t. t.) raginamos šeštadieninės mokyklos, lituanistiniai būreliai, taip pat ir paskiri vaikai, kurie mokosi lietuvių kalbos namie.

Ne vėliau š. m. gegužės 30 d. visos šeštadieninės mokyklos prašomos "EGLUTĖS" adresu pranešti, kaip jos dalyvaus programoje, kiek dalyvių, jų vardus, adresus ir amžių. Tą patį prašoma pranešti ir apie paskirus vaikus, galinčius programoje dalyvauti.

SIEMET BUS BENDRŲ DAINŲ, ŠOKIŲ, ŽAIDIMŲ — TAI BUS SMAGU! (žr. priedų). Bus ir "EGLUTĖS" parodėlė; taip pat bus galima įsigyti kitus vaikų literatūros leidinius.

Bus vaikų piešinių konkursas

bet kokia lietuviška tema (pasakos iliustracija, tautinis motyvas, Lietuvos gamtovaizdis ir t. t.). Visi vaikai kviečiami dalyvauti konkurse. Piešinius reikia atsiųsti iki gegužės 30 dienos, pažymint savo vardą, pavardę, adresą ir amžių. Šventės metu vertinimo komisija įteiks premijas konkurso laimėtojams. Pirmoji premija — VERTINGAS LIETUVIŠKAS MEDŽIO DROŽINYS.

Į "EGLUTĖS" Šventę, nuoširdžiai kviečiami su vaikais drauge atvykti tėvai, mokytojai, vadovai bei jų šeimos nariai su bičiuliais.

Visi gerb. tėvai ir mokytojai maloniai prašomi padėti savo vaikams pasiruošti — išmokyti bendras dainas, žaidimus ir t. t., kad galėtų aktyviai dalyvauti.

"EGLUTĖS" Šventei ruošti KOMISIJA

"EGLUTĖS" Šventės **PROGRAMA** 1964 m. birželio 7 d.

10:00 val. — *Pradedama registracija.*

Užregistruoti Šventės dalyviai gauna galvosūkių knygelę "Tai smagu" bei Šventės dalyvio ženklelį — kortelę su savo vardu ir pavarde ir ją Šventės metu dėvi prisisekę prie drabužių ant krūtinės.

Registruoja savo mokinius šeštadieninių mokyklų mokytojai ir paskirus vaikus — jų tėvai ar globėjai.

11:00 val. — *Vėliavų pakėlimas vėliavų aikštėje.*

Dalyvaujama organizuotai vietovėmis su savo vadovais. Himnus gieda visi. Šventės atidarymo žodį taria Lietuvių Bendruomenės atstovas.

11:30 val. — *Šv. Mišios koplyčioje.*

Rikiuotėje vietovėmis visi sueina į koplyčią. Šv. Mišias atnašauja vienas didžiausiųjų "EGLUTĖS" palaikytojų, Prel. Pr. Juras. Visi gieda lietuviškas Šv. Mišių giesmes, kurių tekstai išsiuntinėti iš anksto.

12:30 val. — *Susipažinimas ir "EGLUTĖS" spaustuvės apžiūrėjimas.*

Įvairių vietovių Šventės dalyviai susipažįsta tarp savęs ir su "EGLUTĖS" tėviške. Grupėmis Šventės dalyviai galės apžiūrėti "EGLUTĖS" leidimo, spausdinimo bei siuntinėjimo eigą pačioje spaustuvėje.

Pietų pertrauka. Valgiu pasirūpina ir valgo grupėmis vietovės. Taip pat suorganizuotas valgių bei gėrimų bufetas, kuriame norintieji gali ką nori nusipirkti.

1:30 val. — *Vaikų piešinių parodos apžiūrėjimas, premijų teikimas.*

2:00 val. — *Programa.*

Visi susirenka į salę. Sveikinimo žodį pasako Prel. Pr. Juras.

Programai vadovauja p. K. Marijošienė.

Programą atlieka vaikai grupėmis ar paskirai, iš anksto atitinkamai įregistruoti. Dainuojamos bendros dainos: Saulutė tekėjo, Ant kalno gluosnys, Suskambėjo (žiūr. priedo).

4:00 val. — *Bendri žaidimai ir šokiai lauke.*

P. K. Marijošienei vadovaujant, visi dalyvauja bendruose žaidimuose ir šokiuose. Vai kelkitės vaikeliai, Jaunimėlis, Ievužė, Kiškelis, Sėjau rūtą (noriu miego), Kalvelis (žiūr. priedo).

Kiekviena vietovė raginama kokią juokingą žaidimą pasiruošti praveisti (lenktynes ar pan.).

5:00 val. — *Vėliavų nuleidimas ir Šventės užbaiga.*

Dalyvauja visi organizuotai vietovėmis. Tėvų vardu atsisveikinimo žodis. Himnus gieda visi dalyviai. Skirstomasi namo.

MIŠIŲ GIESMĖS

*Šios giesmės bus giedamos Šv. Mišių metu "EGLUTĖS" Šventėje
birželio 7 d., 1964 m., Putnam, Connecticut.*

PULKIM ANT KELIŲ

1.

Pulkim ant kelių, visi krikščionys,
Didžiai ištroškę Jėzaus malonės!
Su ašaromis Dievui dėkokim,
Tą mišių auką jam paaukokim.

2.

Suklaupę meldžiam, Jėzau saldžiau-
sias,
Maldas priimki mūsų karščiausias,
Mus išmokyti Dievą pažinti,
Pildyt jo valią, jį išpažinti.

3.

Vykdyki žemėj meilę, ramybę,
Mirusiems teiki dangaus linksmybę,
Gyviems sveikatą, metų geriausių
Duoki per auką mišių švenčiausią.

4.

Puolam po kojų, Jėzau meilingas,
Kaltes atleiski, būk gailestingas,
Viltį sudėjom aukoje tavo,
Visus mus glauski prie Širdies savo.

5.

Tavo malonės duok mums patirti,
Neleiski niekam nuodėmėj mirti,
Duok tave, Jėzau, karštai mylėti,
Paskui per amžius danguj regėti.

PRIEŠ TAVO ALTORIŲ

1.

Prieš tavo altorių nužemintai
klūpom
Ir auką aucojame tavo Sūnaus,
Ir meldžiam tave širdimi mes ir
lūpom:
Suteik mums palaimos iš aukšto
dangaus.

2.

Nes toji auka tau labiausiai patinka,
Tau ją paaukojo mieliausias Sūnus:
Dėl nuopelnų Jo tu ranka gailės-
tinga
Palaimink mūs darbą, laukus ir
namus.

KOMUNIJAI

1.

Jėzau, pas mane ateiki,
Savo meilės mums suteiki,
O, ateik į mano širdį,
Tavęs laukiu išsiilgus.

2.

Be tavęs dažnai nerimstu,
Neviltin kasdieną grimstu.
Tu, didi širdžių paguoda,
Man gyvent jėgų vėl duodi.

3.

Dieve, pagailėk nevertą,
Išeidžiau tave tiek kartų!
Tarki, Jėzau, vieną žodį,
Savo meilės man parodyk!

4.

O, ateik, ateiki Kristau!
Iš kalčių padėk išbristi.
Leisk silpnybę apgalėti
Ir tave danguj regėti.

MARIJA, MARIJA

1.

Marija, Marija, skaisčiausia lelija!
Tu švieti aukštai danguje.
Išgelbėk vergiją, pagelbėk žmonijai!
Išgelbėk nuo priešo baisaus.

2.

Mes klystantys žmonės, maldaujam
malonės;
Marija, maldu neatmesk!
Tarp verkiančių marių, šių žemiškų
karių
Parpuolančius stiprink ir vesk!

3.

Ir kūno silpnybė, ir žemės puikybė
Ir pragaro juoda dvasia
Į prapultį stumia žmonijos daugumą
Ir žudo galybe tamsia.

4.

Kaip upių bėgimas, taip mūs
įpratimas
Kas kartą vis traukia žemiau.
Vargai kasdieniniai, kaip pančiai
geležiniai,
Mus spausti kada bepaliaus?

5.

Marija, Marija, skaisčiausia lelija!
Dangaus Karaliene šviesi!
Užstok pas Aukščiausią tu žmogų
menkiausią,
Nes viską pas Dievą gali.

BENDROS DAINOS

Šios dainos bus dainuojamamos bendrai "EGLUTĖS" Šventės metu.

LINKSMUMAS

Links - mu - mas ei - na per gi - rias, paukš - te - liai ke - lia
 ves - tu - ves, ir lia - lia - lia, ir lia - lia - lia, ir lia - lia - lia - lia -
 lia —. Ir lia - lia - lia, ir lia - lia - lia, ir lia - lia - lia - lia —

2.

Jaunikis buvo pats garnys
 Turtingas ir gražus našlys
 Ir lia-lia-lia (6)

4.

Raudona skiautere gaidys
 Sutiko būti pabrolys
 Ir lia-lia-lia (6)

3.

Gegutė buvo nekvaila
 Sutiko būti jo žmona
 Ir lia-lia-lia (6)

5.

Pemputė ta su kuodeliu
 Kraitelį vežė vežimu
 Ir lia-lia-lia (6)

6.

O tie triukšmadariai žvirbliai
 Pyragą rijo kaip rykliai.
 Ir lia-lia-lia (6)

SUSKAMBĖJO

(Alti)
 bim - bam, bim - bam, su - skam - bė - jo ši - le laz - dy - nė - lis, su - skam - bė - jo ši - le
 (Soprana)
 (ir ++ per visą)
 laz - dy - nė - lis

2.

Suskaudėjo Onytei galvelę,
Suskaudėjo Onytei galvel.

3.

Užsigeidė marių žolynėlio,
Užsigeidė marių žolynėl,

4.

Ir parnešiau marių žolynėlių
Ir išgydžiau Onytės galvel.

5.

Suskambėjo šile lazdynėlis,
Suskambėjo šile lazdynėl.

ANT KALNO GLUOSNYS

(Altai) džium, džium, džium (ir t. t. per visą). (Sopr) Ant kal-no gluos-nys, pa-kal-nėj šul-nys. Ten sto-vė-jo mer-qu-žė-lė pa-ti sau vie-na.

2.

Jojo bernelis žirgo girdyti,
Sustok, palauk, mergužėle, duok
žirgui vandens. 2 kt.

3.

Negaliu stovėt, su tavim kalbėt,
Šalta rasa, o aš basa, nušals
kojelės. 2 kt.

SAULUTĖ TEKĖJO

1.

Saulutė tekėjo, lapeliai mirgėjo,
O du broliai brolužėliai 2 kt.
Žirgelius balnojo.

3.

Per laukelį jojau, laukelis dundėjo,
Kai užkliudžiau akmenėlių,
Ugnelė žerėjo.

2.

Žirgelius balnojo, su žirgais kalbėjo
Oi, žirgeli, juodbėrelį,
Josim pas mergele.

4.

O štai ir prijojom uošvelio dvarelių;
Aukšti vartai užrakinti
Variniaus rakteliais.

BENDRI ŽAIDIMAI

Šie šokiai ir žaidimai bus atiekami bendrai "EGLUTĖS" Šventės metu

1. Vai kelkitės vaikeliai.

2. Linksmumas eina per girias.

3. Jaunimėlis.

4. Oi tu ieva, ievužė.

5. Kalvelis.

6. Voveraitė

7. Sėjau rūtą (Noriu miego).

8. Aguonėlė.

9. Komiški žaidimai ir lenktynės.

10. Vietovių pasirodymai.

SAULĖS

ŠYPSNIS

S. M. K.

**Jau saulutė
skaistaveidė
šypsosi meiliai,
jos pirmieji spindulėliai
gamtą žadina švelniai.**

**— Ei vaikučiai,
jūs mažučiai! —
šaukia mus saulutė.
— Greit skubėkite pažaisti
žaliojon pievutėn!**

**Ten žibutės
mėlynakės
juokiasi linksmai.
Jau iš tolo jos vilioja,
kvepia jų žiedai.**

RIMUKO BATUKAI

Gintarė

Autobusas sustoja, ir Rimukas su Mamyte išlipa prie didelės batų krautuvės. Languose matėsi daug, daug batų. Ir tokių, kaip Mamytė dėvi, ir tokių didelių, kaip tėvelio. Prie pat durų, lange tupi trys zuikučiai ir kojytėse laiko mažus, vaikiškus batukus. Čia jų tiek daug, ir visi tokie gražūs! Rimukas mato raudonus, rudus, baltus, juodus ir mėlynus batukus.

— Mamyte, aš noriu tų mėlynų.

— Pažiūrėsim, Rimuk, gal jie tau netiks.

Krautuvėje sustatyta eilės kėdžių. Ant jų sėdi ponios; vienos su vaikučiais, kitos be. Rimukas su Mamyte taip pat atsisėda. Prie jų prieina pardavėjas, pamieruoja Rimuko kojytę ir atsineša visą glėbį dėžučių su batukais.

Pirmiausia apauna jį mėlynais. Visai tokiais, kaip tie, kuriuos lange zuikutis laiko. Rimutis labai, labai nori tų batukų, bet jie spaudžia mažąją kojos pirščiuką. Apauna jį pilkais batukais — tie Rimukui kulnį spaudžia. Tada ponas atidaro dar vieną dėžutę, ir joje linksmai sublizga šviesiai rudi batukai.

— Oi, kokie gražūs! Kad tik jie man nespaustų, — sušunka Rimukas.

Pardavėjas apauna pirma vieną Rimuko kojytę, paskui antrą — ir, matytumėt, kaip Rimukas apsidžiaugia, kad batukai tinka!

— Tuos, Mamyte. Prašau, nupirk man tuos.

— Gerai, vaikeli. Ar tikrai jie tau nespaudžia? Jie labai tiks prie tavo paltuko.

Ir Mamytė juos nuperka.

Rimukas toks laimingas, kad net nepajunta, kaip autobusas prie namų sustoja.

— Mamyte, aš būsiu labai atsargus. Leisk man pabūti kieme su naujais batukais.

— Tik nelipk purvan. Kai Senelis grįš namo, galėsi jam parodyti švarius batukus.

Rimukas atsisėda ant namo laiptų ir pradeda laukti Senelio. Jo Senelis tiek gražių pasakų žino! Rimukas, jo klausydamas, net pats nebeatskiria, kur pasaka, o kur tikrovė.

Ir štai, jam besėdint, maža, juoda skruzdėlytė pradeda lipti ant naujo batuko. Rimukas jau nori ją nustumti, tik staiga jam pasigirsta:

— Labas, skruzdėlyte. Ką taip sunkiai neši? Aš esu naujas Rimuko batas, ir dabar kiekvieną dieną lakstysiu šiame kieme.

— Sveikas, batuk. Malonu su tavimi susipažinti. Jei būsi geras ir nemindžiosi mūsų namučių, mes būsim draugai.

— Aš tikrai nemindžiosiu. Bet ką galiu padaryti, jei Rimukas savo kojytę pastatys ant jūsų namo?

— Tu jam neleisk, batuk. Suspausk jo kojytę! Matai, kaip aš sunkiai ši šiaudelį nešu? Reikia atstatyti Rimuko sugriautą skruzdėlyną, tai ir tempiu. Sunkiai mes, skruzdės, turėsime dirbti, kol atstatysime jį.

Ir nuskuba skruzdėlytė prie sugriauto skruzdėlyno.

— Matai, Rimuk, kaip negerai padarei? — taria naujas batukas. Rimukui labai gaila skruzdėlytės ir jos sugriautų namučių.

— Batuk, aš daugiau taip nedarysiu.

Atsikelia Rimukas nuo laiptukų ir nori eiti prie supynių. Bet štai, purvyne raitosi sliekutis. Rimukas sliekų nebijo ir jiems nieko blogo nedaro. Ir dabar jis tik nori sliekučių batuku pajudinti. Šiaip sau.

— Atsargiai, Rimuk! — šūkteli batukas. — Nedaryk taip! Ir sliekučių gali sužeisti ir mane sutepsi. Sliekas yra labai, labai minkštas kirminėlis. Tau atrodo, kad tu tik vos, vos prisilietei, o jam jau nepatinka. Matai, kaip jis tavęs nusigando?

Rimukas atitraukia koją nuo slieko ir mato, kaip kirminėlis vėl greitai žemėn sulenda.

Berniukas vis nekantriai laukia Senelio pareinant. Tėvelis taip pat turi jau greitai grįžti. Nesulaukdamas Tėvelio ir Senelio, Rimukas pradeda šokinėti ant akmenukais pabarstyto takučio. Čia jis pamato vieną didesnę akmenuką, ir spiria jį.

— Oi, Rimuk, man nosytę nubrėžei! — sušunka batukas. Kaip tu mane tokį Seneliui parodysi? O kai Mamytė pamatys, neleis rytoj manęs apsiauti. Pastatys mane spintoj. Man bus labai nuobodu tenai vienam būti!

— Tavęs vieno ten niekas nepaliks. Ir mane šalia pastatys. Abu turėsime patamsėj tupėti! — atsiliepia ir antras batukas.

MAMYTEI

Jonas Minelga

Kol žiedeliai nenuvytę –
Šiaurūs vėjai už kalnų,
Aš priskinsiu tau, mamyte,
Puokštę rožių raudonų.

Kai saulutė iš pavėsių
Spindulėlį ves gatve,
Bėgsiu, bėgsiu, atskubėsiu
Su gėlytėm pas tave.

Ačiū, ačiū, motinėle,
Kad globojai, auginai!
Savo širdį – skaisčią gėlę,
Atiduodu tau vienai.

— Mudu taip norime lauke žaisti, Rimuk, — prašosi abu batukai. — Paimk nosinytę ir gal nuvalysi man nosytę, — pataria nubrūžintasis.

— Štai, jau ir nuvaliau! — apsidžiaugia Rimukas. — Rytoj vėl galėsime visi trys lauke žaisti. Nebijokite, batukai. Aš jus saugosiu, ir mes dar ilgai bėgiosime kartu. Rytoj nueisime pas Algį. Jis turi labai smagias supynes. Tai supsimės!

— Pyp-pyp, — Rimukas išgirsta Tėvelio automobilio signalą.

— Tėvelis parvažiavo, Tėvelis parvažiavo! — šokinėja iš džiaugsmo Rimukas.

— O su Tėveliu ir aš, — pasako Senelis, lipdamas iš automobilio. Tavo Tėvelis pamatė mane, gatve einantį, ir įsisodino.

— Rimuk, kokie gražūs tavo batukai!

— Mamytė šiandien juos nupirko! — pasigiria berniukas.

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

A. Bendorius

Kova su lenkais plėšikais

Kai Lietuva 1918 metais vėl pradėjo savo laisvą gyvenimą, Seinai buvo Lietuvos. Kitaip ir būti negalėjo, nes Seinų apylinkės yra grynai lietuviškos. Seinuose buvo kunigų seminarija, kurioje mokėsi daug lietuvių klierikų. Kai kurie baigę tą seminariją buvo išventinti į kunigus ir tapo garsiais mūsų tautos žmonėmis.

Seinuose yra didelė katedra. Jos vienoj koplyčioj yra vyskupo A. Baranausko antkapis. Seinai yra įdomiausias pietų Lietuvos miestas. Lietuva buvo atgavusi Seinus 1920 metų vasarą, bet neilgam. Po atkaklių kautynių Seinus vėl užėmė lenkai. Mums ypatingai nelaimingos kautynės įvyko netoli Galadusio pietinio galo.

Nors vėliau ir lenkai ir lietuviai turėjo atitraukti savo karines jėgas po 10 km. nuo laikinosios fronto linijos, bet lenkai ir toliau puldinėdavo kaimus Lietuvos pusėj. Jie užpuldavo naktį dideliais būriais, bet ne kareivių uniformose, tik su baltais ereliais ant kepurų. Jie netik apiplėšdavo, bet žudydavo nekaltus žmones, ramius kaimų gyventojus.

Vieną 1922 metų rudens naktį, jie užpuolė Kučiūnų bažnytkaimį ir nužudė septynis žmones. Vienas iš jų buvo mano giminaitis, labai gabus namų statytojas, Petras Kazlauskas. Jis gyveno Lazdijuose, bet tuo laiku buvo nuy-

kęs į Kučiūnus medžių pirkti namų statybai. Kai išgirdo šaudymą ir granatų sprogimą, vienoj troboj palindo po lova pasislėpti, lenkas plėšikas jį aptiko ir keliais šūviais nužudė.

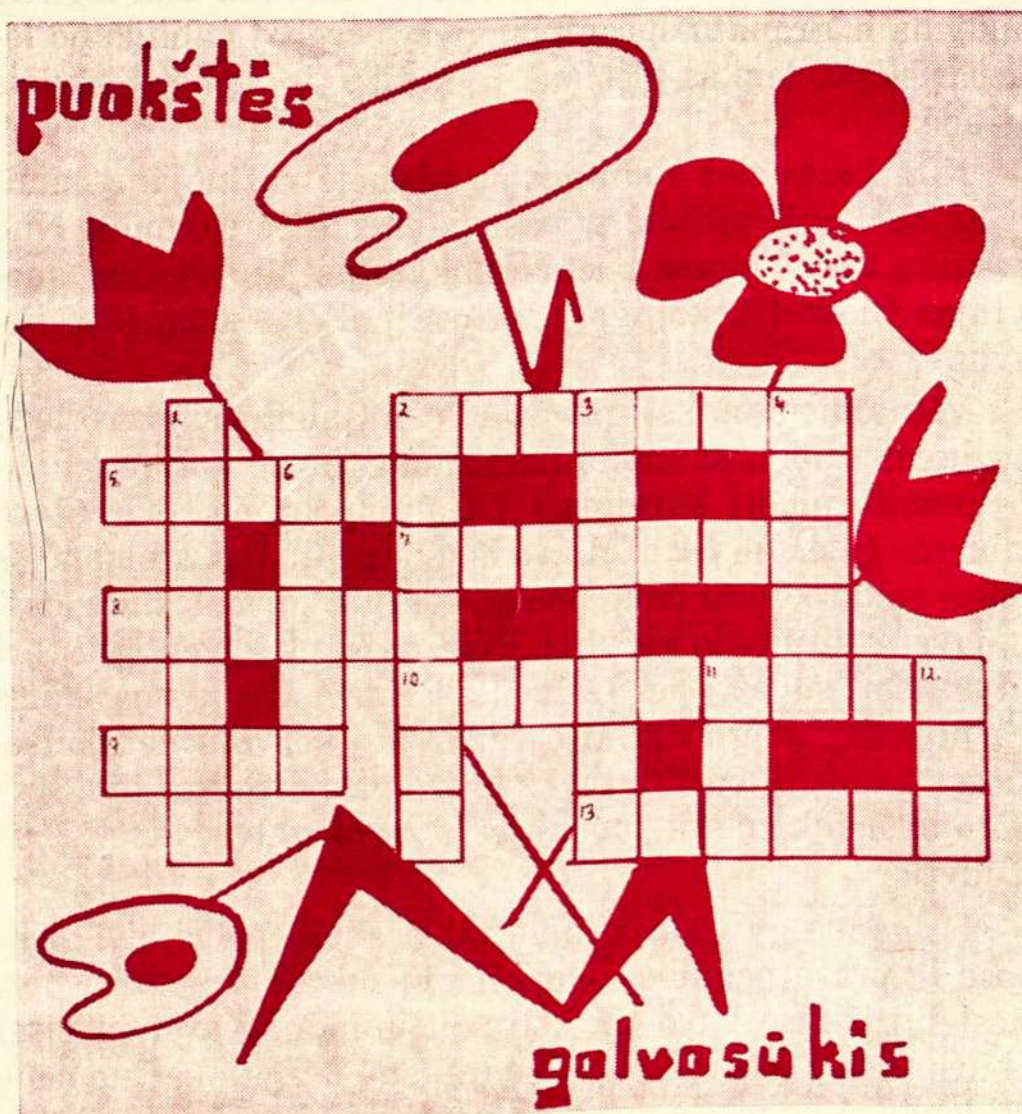
Kitą kartą ties Vilniumi jie užpuolė važiuojantį kunigą Lajauską. Jį nužudė ir paslėpė miške po šakomis. Nuo jų kulku žuvo jaunas poetas mokytojas Mickevičius, mokytojas Bloznelis, kunigas Bakšys ir daug, daug kitų lietuvų.

Vieną dieną anksti pavasarį per Galadusio ežero ledą atvyko du ginkluoti lenkai partizanai (kurie iš tikrųjų buvo neuniformuoti kareiviai) į Galinių kaimą, prie ežero šiaurinio galo. Jie pareikalavo iš gyventojų ligi ateinančios dienos vakaro duoti daug mėsos, sviesto, sūrio, lašinių, dešrų, javų ir kitų ūkio gėrybių. Tuos dalykus gyventojai turi patys jiems suvežti per Galadusį į Burbiškių kaimą, kuris yra jų pusėj. Jeigu ligi kito vakaro tų gėrybių nesulauks, tai naktį dideliu būriu atvyks patys pasiimti. Bet tada gyventojai neteks netik turto, bet ir savo galvų, atseit, bus išžudyti.

Išsigandę gyventojai apie tai pranešė policijai Lazdiujuose ir prašė pagalbos. Policija jų negalėjo apginti, nes miestelyj iš viso buvo tik keli policininkai. Kareivių visai nebuvo, nes Lietuvai buvo uždrausta laikyti kariuomenę arti lenkų. Vienintelę apsaugą jiems galėjo suteikti tik būrelis šaulių — partizanų, kurį sudarėme mes, vyresnių klasių gimnazistai.

Po pamokų mūsų vado įsakymu susirinkime į nurodytą vietą. Ten jau mūs laukė keli vežimai. Viso mūsų buvo tik jaunuoliai ir vienas policininkas. Mūsų vadas buvo atsargos puskarininkas; jo padėjėjas mano draugas Karolis. Visi buvome ginkluoti šautuvais ir turėjome vieną lengvą (dviejų vyrų panešamą) kulkosvaidį. Aš buvau paskirtas į kulkosvaidžio komandą, kurią sudaro trys vyrai. Mano pareiga buvo nešti šovinius ir šaudant juos leisti su kaspinu į kulkosvaidį.

(Bus daugiau)

Skersai:

2. Garnys.
5. Maloninis motinos pavadinimas.
(Šauksmininko linksny)
7. Ausimis pajusti garsus.
8. Gąsdinu.
9. ... jis mažas!
10. Dairytis.
13. Linksmas.

Žemyn:

1. Dovanoti daiktai.
2. Šis mėnuo.
3. Nemažas.
4. Suduoti koja.
6. Įkyrus vabzdys.
11. Aš esu, tu esi, jis ...
12. Jis sėdi — būsimajam laike.

(Atsakymai 30 psl.)

TRUPUTĮ PAGALVOK

AR ČIA SENIS SU BARZDA?
AR KOKS ŽVĖRIS? — NEŽINIA...

SUJUNKITE TAŠKUS IR SUŽINOSIT.

AR ŽINAI . . .

Apie gegutę?

Jonas Miškinis

Lietuvos padavimas sako, kad senovėj gegutė buvo turtingo bajoro duktė, kuri turėjo tris brolius ir juos labai mylėjo. Kartą jos brolius trimitas pašaukė karan. Visi trys jaunikaičiai žuvo. Į namus grįžo tik jų žirgai. Sesuo labai nerimo ir ilgai verkė. Vieną dieną paėmusi žirgus, užsėdo ant vieno, kitus prisirišo prie balno ir išjojo į tamsų mišką. Jojo ilgai, raudėjo ištisas dienas ir pagaliau jos raudą nugirdo Dievas. Pasigailėjo jos ir ją pavertė gegute, kuri dabar kiekvieną pavasarį Lietuvoj kukuoja ir vis dar rauda brolių, žuvusių dėl tėvynės.

Seneliai pasakoja, kad kai gegutė ima kukuoti arti gyvenamų namų, to namo gyventojams išpranašaujanti laimę arba nelaimę.

Kaimo jaunimas švėsdavo gegutės šventę. Vienur per Velykas, kitur per Sekmines. Susirinkę erdvioj pirkioje ar kieme, dainuodami šokdavo gegutės šoki. Susikabindavo ratu, o rato vidury ant mažo suolelio pasodindavo tamsia skarele užrištomis akimis mergaitę, pavadintą "gegute". Visi ratu aplink ją sukdavosi ir po kiekvieno apsisukimo berniukai priėję prie sėdinčios "gegutės" paliesdavo jos ranką ir linksmai dainuodavo:

Karalaite gegute kukū, kukū!

Aš tavo brolelis, kukū, kukū!

Jei "gegutė" iš balso atspėdavo, kas palietė jos ranką, tada tas arba ta užima gegutės vietą.

MŪSŲ KŪRYBA

NEGIRDĖTA, NEREGĖTA
PASAKA:

LAPĖ IR SERBENTAI

Vieną kartą buvo kekė serbentų. Tą patį kartą buvo nepaprastai lapė, kuri mokėjo kalbėti ir labai mėgo serbentus. Lapė pamatė tą kekę serbentų ir užsimanė jų užvalgyti. Ir sako:

— Serbentai, aš jus suvalgysiu.

O serbentai ėmė šokinėti. Lapė paprašė, kad nustotų. Tada jie ėmė dainuoti. Jiems bedainuojant, lapė cakt juos ir prarijo. O serbentai pilve dainuoja.

Tada atėjo toks gyvis. Aš nežinau, kaip jis vadinasi, nes tokio gyvio iš tiesų nėra. Jis turi didelę galvą ir mažą pilvą. Jis turi tokią uodegą, kad šimtą kartų gali ap-eit aplink pasaulį ir dar liks. Tas gyvis ir sako:

— Ką tu čia darai?

Lapė sako:

— Dainuoju.

— Kaip tu dainuoji, kad tavo snukutis nejuda?

— O, radijas už mane dainuoja.

— Kas yra radija?

— Tai tokia dėžutė, kuri valgo tokius gyvius, kaip tu.

Gyvis išsigando ir jau norėjo bėgti, bet jiedviem besišnekant, serbentai pradainavo skylutę ir iškrito.

Ir šita yra mano pasaka.

Rasa S. Šilėnaitė

Ritos Ievos Stasiulytės K. Done-laičio mokyk. mokinės pirmasis eilėraštis pagal M. Mažvydo vardų įrašą iš eilučių pirmųjų raidžių.

▲ ▲ ▲

GEGUŽIS

R ytas šviesus.

I lga diena.

T oli vakaras.

A ukštai saulė.

R amūs sodžiai.

I nkilai netušti.

T raukia paukšteliai giesmelę

A nksti rytelį.

I lgas gegužio mėnuo.

E inu į sodą

V ainikėlių pinti

A nksti rytelį.

▲ ▲ ▲

LIETUVIŠKOJE MOKYKLOJE

Šeštadieniais aš einu į lietuvišką mokyklą. Esu penktoje klasėje. Toje klasėje turime šias pamokas: tautodailę, gramatiką, literatūrą, tikybą ir Lietuvos istoriją.

Per tautodailės pamoką mokytojas mokina mus piešti lietuviškas tautines juostas ir lietuviškus kryžius. Per gramatikos pamoką mokomės teisingai rašyti sakinius, kur reikia padėti nosinius ir daiktavardžių linksniuotes. Per literatūros pamoką skaitome pasakas, o kartais turime

papasakoti apie ką skaitėme. Per tikybos pamoką mokomės apie sakramentus ir lietuviškų giesmių. O per Lietuvos istorijos pamoką sužinome apie Lietuvos didvyrius ir garbingą Lietuvos praeitį.

Gramatikos ir literatūros mokytojas yra mūsų klasės auklėtojas. Jis yra labai griežtas. Kai jis įeina į klasę visi tuojau nutyla. Tikybos mokytojas yra jaunas kunigas. Jis visiems labai patinka. Bet kai duoda jis mums patikrinamuosius darbus, tai tikrai jau nebėra juokų. Nors istorijos mokytojas labai įdomiai pasakoja, tačiau vistiek Lietuvos istorija yra man sunkiausia iš visų pamokų. O tautodailės mokytojas yra labai geras ir mums visuomet gerus pažymius rašo.

Tarp pamokų yra pertraukos. Kai mokytojas išeina iš klasės, mes berniukai kartais paišdykaujame. Bet kai pamatome, kad viena iš mergaičių rengiasi į mokytojų kambarį eiti, mes tuojau nurimstame, nes žinome, kad jau gali mums blogai būti.

Aleksandras Pakalniškis —
12 m.

ŠV. KAZIMIERAS

Šv. Kazimieras yra mano globėjas. Mano vardas yra Kazytė. Tą dieną aš švenčiu. Tą dieną ir mūsų mokykloje pamokų nėra. Mūsų mokytojos seselės yra kazimierietės. Mes vaikučiai gerbiame šv. Kazimierą, nes jis yra Lietuvos karalaitis ir globėjas. Jis mirė labai jaunas. Jis labai mylėjo Dievą. Jo garbei Lietuvoje yra pastatyta šv. Kazimiero katedra.

Kazytė Brazdžionytė
"K. Donelaičio" lituanistikos
mokyklos mokinė

PAVASARIS

Jau pavasarėlis!
Gėlės žydi,
Paukščiai čiulba,
Jau pavasarėlis!

Jau pavasarėlis!
Laukai vėl žaliuoja,
Miško gyvulėliai,
Džiaugsmu šokinėja.

Jau pavasarėlis!
Saulė skaisčiau šviečia,
Visi atsibudo,
Jau pavasarėlis!

Andrius Vytenis Ambraziejus
Boston, 8 metų.

Puokštės galvosūkių atsakymai (psl. 26) — Skersai: 2. gandrai, 5. motulė, 7. girdėti, 8. baidai, 9. koks, 10. žvalgytis, 13. smagus. Žemyn: 1. dovanos, 2. gegužis, 3. didelis, 4. spirt, 6. uodas, 11. yra, 12. sės.

PAŠTO *Eglutė*

LAIŠKAS "EGLUTEI"

Aš su sesute džiaugiamės, kad mus, "Eglutė", kiekvieną mėnesį aplankai. Ne visi vaikučiai tokie laimingi yra. Mes turime daug giminių. Vieni gyvena Tėvynėje Lietuvoje, kiti vargsta ištremti šaltame Sibire. Jie nori, kad ir juos aplankytum, bet negerai žmonės neleidžia. Jie rašo mums, kad juos mažus su tėveliais ten išvežė.

Saulutės nematome niekada. Žiema šalta ir ilga, o vasara trumpa. Bažnyčių ir kunigų nėra. Esame labai pasiilgę savo Tėvynės. Norime grįžti į ją, bet neleidžia. Mes nieko bloga nepadareme niekam. Mes mylėjome ir mylime Dievulį, o taip pat ir savo Tėvynę. Tėveliai mums papasakoja apie ją, kaip buvo gera ir linksma gyventi joje. Dabar gyvename toli nuo jos, bet mes skaitome ir rašome lietuviškai. Ar Jūsų krašte vaikučiai taip pat moka rašyti ir kalbėti lietuviškai?

Pasveikinkit visus lietuvius vaikučius nuo mūsų gyvenančių Sibire Lietuvos vaikučių. Mes norėtume būti kartu su jumis ir džiaugtis geru gyvenimu, bet negalime.

Miela "Eglutė", aš negaliu pasveikinti visų laisvame pasauly gyvenančių vaikučių. Prašau tavęs tai padaryti. Pasveikink vi-

sus laisvėje gyvenančius vaikučius nuo Sibire vargstančių tos pačios Tėvynės Lietuvos vaikų.

Bernadeta Miliauskaitė
II sk. mokinė
Worcester, Mass.

Miela Bernadeta,

"Eglutė" džiaugiasi tavo laiškučiu ir nuoširdžiai sveikina visus vaikučius Sibire ir tėvynėj Lietuvoj gyvenančių lietuviukų vardu. Visi "Eglutės" skaitytojai turėtų jaustis jiems artimi ir ypatingai už juos pasimelsti.

Jūsų "Eglutė"

Mielos Seselės,

Jau šeštus metus skaitysiu "Eglutę". Pradžioje mažai mokėjau skaityti. Dabar gerai skaitau, nes einu į Dariaus ir Girėno lietuviškos mokyklos V-ji skyrių. Labai mėgstu skaityti A. Bendoriaus kelionių aprašymus, nes visuomet įdomiai parašo apie Lietuvą. Mįslės man kartais padeda atsakyti "Tėvynės žvaigždutės" galvosūkius. Pereitais mokslo metais mudu su mano broliu Kaziu, dėka "Eglutės", laimėjome galvosūkių atsakyme IV-ją vietą.

"Eglutės" skaitytoja
Kristutė Martinkutė
909 W. 55th St.
Chicago 21, Ill.

Gegužio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. ŠV. JUOZAPO DARBININKU GLOBĖJO ŠVENTĖ
Zigmantas, Grata / Žilvinas, Vidmanė
2. Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė
3. ŠV. KRYŽIAUS ATRADIMAS
Juvenalis, Ventūra / Arvydas, Diva
4. Florijonas. Monika / Beržas, Mintautė
5. Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris
6. Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga
7. ŠEŠTINĖS
Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta
8. Akatas, Ida / Minigaila, Audrė
9. Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė
10. MOTINOS DIENA
Izidorius, Solangija / Putinas, Suvida
11. Pilypas ir Jokūbas, Principija / Eidivydas, Mara
12. Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. Robertas Bellarminas, Merevana / Surminas, Alvydė
14. Bonifacas, Petronėlė / Gintaras, Milda
15. Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė
16. Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė
17. Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila
18. Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė
19. Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura
20. Bernardinas Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vygintė
21. Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė
22. Venustas, Rita / Eimantas, Jovilė
23. Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina
25. Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė
26. Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta
27. Bedas, Restituta / Gindas, Aldona
28. Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima
29. Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė
30. VAINIKŲ DIENA
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, Gražina
31. MARIJOS KARALIENĖS ŠVENTĖ
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!